

28/7/2023

דניאל טס הלילה – Daniel, Elton John

דניאל טס הלילה

אני יכול לראות את אורות הזנב האדומים בדרך לספרד
ואני יכול לראות את דניאל מנופף לשלום
זה נראה כמו דניאל, אלו בטח העננים שבעיני

אומרים שספרד יפה, אך מעולם לא הייתי שם
ודניאל אומר שזה המקום הטוב ביותר בעולם
הוא בטח יודע, הוא היה שם המון
אני מתגעגע לדניאל, אני מתגעגע כל כך

דניאל אחי אתה מבוגר ממני
האם אתה חש את כאב הצלקות שלא יגלידו?
עיניך מתו אבל אתה רואה יותר ממני
דניאל אתה כוכב שבשמיים

https://www.youtube.com/watch?v=UA78e27R_J4

דניאל,

17 שנים בלעדך, ועוד שנה עברה.

גיא ממשיך לעשות חייל בהייטק, ולפעמים, כשאני מסתכל עליו, אני רואה אותך, ומנסה לדמיין אותך בן 37. זה לא קשה. גם נגה עושה חייל ומתקדמת בעבודתה. ורק אתה, כמו בכל שנה, נשארת חייל בן 20.

לפני כחודשיים, דניאל, נסענו להופעה של אלטון ג'ון בברלין, חלק ממסע הפרידה שלו. כנער גדלתי על אלטון ג'ון, ולתקליטים שלו Goodbye yellow brick road ו-Captain fantastic האזנתי אינספור פעמים. בהופעה בברלין הוא שר את כל הלהיטים הנצחיים שלו, חוץ מאחד, לאכזבתי. Daniel! ולכן, בחרתי להשמיע אותו היום. האזנתי לו שוב ושוב באוטו, ונזכרתי בפעם ההיא, דניאל, כשלווינו אותך לשדה התעופה National שבווינגטון DC (אז הוא עוד לא נקרא Reagan). זה היה לאחר שנה בארה"ב, אתה היית בן 11 והתגעגעת מאד לחברים בארץ. החלטנו לשלוח אותך, בליווי משפחה שיצאה לחופשה בישראל, לקייטנת סבא וסבתא בארץ.

מייד לאחר שנפרדנו ממך בשדה ונעלמת לי מהעיניים, תקפו אותי געגועים עזים. לא יודע למה, גם היום קשה לי להסביר. נכנסנו לשברולט לומינה האדומה, עליתי על George Washington Memorial Parkway בדרך הביתה, ובהחלטה של רגע עצרתי בקצה מסלול ההמראה, על גדות נהר הפוטומק. צפיתי במטוסך ממריא מעל לראשינו, ורק לאחר שפנה מזרחה ונעלם בדרך לארץ, חזרנו לאוטו ונסענו הביתה. באותה הפעם חזרת אלינו לאחר חופשה של חודש וחצי ל-9 שנים נוספות, עד שנעלמת מעיניי בפעם האחרונה, באותו בסיס ברמת הגולן, ממנו יצאת ללבנון בדרכך האחרונה.

ימים רעים עוברים עלינו, דניאל. ממשלה רעה ומנהיגים מושחתים קמו עלינו ומאיימים להפוך את ארצנו היפה לדיקטטורה משיחית נחשלת, כושלת ומבודדת. רק השבוע עבר בכנסת החוק לביטול עילת הסבירות, המכשיר החלטות בלתי סבירות של הממשלה ללא כל

ביקורת שיפוטית. אך בה בשעה, קמו אזרחי המדינה להגן על רוחה ודמותה – כדמוקרטיה ליברלית, מתקדמת, חופשית ונאורה. מזה כחצי שנה מאות אלפים יוצאים לרחובות מדי שבוע וגם כמה פעמים בשבוע ואומרים לא לעריצים. זו שעתה היפה של הדמוקרטיה. לפני 4 חודשים, מול קהל של 40,000 איש ואשה בחורב, נשאתי את "נאום דניאל". פתחתי בסיפור הקרב האחרון שלך ודממה השתררה בקהל. אנשים לא ידעו את נפשם.

"לא בשביל מדינה שכזו דניאל וחבריו מסרו את נפשם. לא זה היה החוזה!" אמרתי. חבריו הטובים ביותר של דניאל היו מביה"ס היסודי ברמות יצחק. משפחותיהם הגיעו מכל קצווי תבל. לא התרשמתי שמוצאם עניין מי מהם. כשבנו יחד, סביב הקבר הטרי, לא הייתה לכך כל חשיבות. כך היה גם במרכבה. ביחד לחמו, וביחד נפלו. חבל. חבל מאד שפוליטיקאים היום מסיתים ומפלגים. בין אשכנזים למזרחיים, יהודים וערבים, חילוניים ודתיים. הפרד ומשול. וכך סיימתי:

"כשדניאל היה בן 10, נסענו להשתלמות בביה"ח וושינגטון ב-DC. בסופה החלטתי לחזור לארץ, ובכך חרצתי את גורלו של דניאל. הסיפור שסיפרתי לעצמי כל השנים הוא שזו ארצנו, ואין לנו ארץ אחרת. אבל אם המדינה הזו תהפוך למדינה שבה ילדי לא ירצו לחיות, אני לא אוכל לחיות עם עצמי. ואת זאת אנחנו לא נרשה."

אינני יודע, דניאל, מה היית עושה לו ידעת שזה יהיה המצב היום, 19 שנה לאחר גיוסך. האם גם אז היית נלחם להעלות פרופיל ולהתגייס לגולני? ואין לי מושג, דניאל, עם איזה שלט היית מסתובב היום בקפלן, לו שרדת את אותו לילה נורא במרכבה. אחים לנשק? אין בריאות בלי דמוקרטיה? אין אקדמיה בלי דמוקרטיה? אבל דבר אחד ברור לי. היית מתייצב בקפלן, ביחד עם גיא, נגה, בני הדודים והחברים.

אנחנו חייבים לעשות הכל, דניאל, כדי שהקורבן הנורא שלך ושל חבריך, לא יהיה לשווא. כמוני חשבו גם אחרים. ביחד, הקמנו קבוצה הנקראת "כמותם ציוו" – ששמה לה למטרה להיות לקול (ליקירינו) למי שקולם נדם, אך מורשתם נוכחת: ביצור החזון הציוני של מדינת

ישראל ברוח ערכי מגילת העצמאות: יהודית, חופשית ודמוקרטית. לקראת יום הזיכרון, הרימה הקבוצה את מיצג הנרות בקפלן. רציתי להכין שלט עם תמונתך. בתחילה אמא הטילה וטו. כשרעדה הארץ, הסכימה. הכנתי שלט גדול, 100x50 ס"מ בהמלצת דפוס דף-אור, עם שמך ותמונתך, ועליו נכתב: **במותם ציוו**, משפחות שכולות לישראל יהודית, חופשית, דמוקרטית. כשאמא ראתה את גודלו, כעסה. אך השלט פעל את פעולתו. כמו משואה ענקית או מגדלור באפלה. כשהנפתי אותו בקפלן, ואח"כ בהפגנות בחורב, כל העיניים נישאו אליו ואנשים נאלמו דום. חלקם ניגשו לעודד, אחרים רצו להביע את השתתפותם, כאלה שהכירו אותי הזכירו נשכחות, והיו שחיבקו. תמונתך פתחה את מהדורת החדשות של ערוץ 12, הופיעה בערוץ 13 בשידור חי, ואפילו עד SAT3 הגרמני הגיעה. וילדה אחת קטנה, עטופה בדגל ישראל ומדבקות מחאה, נשאה את עיניה לשלט עם תמונתך ופניה נפלו. היא ניגשה אלי ושאלה: "הוא היה קרוב שלך?" "הוא היה הבן שלי", ענית. ללא אומר היא חיבקה אותי, חיבקה ולא עזבה. ואני, נרגש ונבוך, ליטפתי את שערה. לבסוף חזרה אל אמה, שעמדה וצפתה מרחוק במתרחש, ושוב, כמו ממוגנטת, חזרה אלי ואלריך ושאלה: "אתה גאה בו?" "בטח", ענית, "הוא היה גיבור." והיא, חיבקה אותי שוב.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.

